

kommissionen, og det kunde jo ikke ske her, uden at der var stillet et Forslag. Man vilde ikke tillade, at det kom til at staa som et Samraad, og saa var der jo intet andet at gøre end at stille Ændringsforslag, og derfor have vi foreslaaet en Nedsættelse af Beløbet med 1,000 Kr. Forsvarskommissionen har nu eksisteret siden 7. Marts 1902, den er altsaa over 2 Aar gammel, og det er aldeles sikkert, at man ude omkring i Befolkningen med stor Utaalmodighed venter at høre fra den, men skønt der er forløbet 2 Aar, ved den store Befolkning endnu intet om, hvor naar Arbejderne kunne ventes tilendebragte. Det er et Haab, som det aldeles overvejende Flertal af den danske Befolkning nærer, at Forsvarskommissionens Arbejder maatte endes med en betydelig Nedsættelse af vore Militærudgifter. Alle de, der nære det Haab, maa jo ogsaa med Længsel vente paa, at der kan komme Forslag om nogen Nedsættelse. Taler man ude i Landet ved Møder, er det hyppigt, der stilles Spørgsmaal om, hvorledes er det med Forsvarskommissionen? Kunne vi snart vente dens Arbejder afsluttede?

Der er en anden Ting, der maa medføre, at vi maa ønske Forsvarskommissionens Arbejder snart afsluttede, og det er det, at det fra alle Sider siges: Der skal være Tavshed, mens Kommissionen arbejder. Det gør, at det er vanskeligt i disse Tider at kunne tale om Militærspørgsmaal. Vi saa det under Valgkampen sidste Aar, at mange Steder i Landet, hvor Vælgerne traadte op over for Venstres Kandidater og bad dem udtale sig om et eller andet militært Spørgsmaal, da bleve de almindelig afviste med dette: Vi kunne ikke sige noget, mens Forsvarskommissionen arbejder, vi maa vente, til den er færdig. Der er dog en Mand, som ikke har holdt sig dette efterrettelig, ikke har respekteret Tavsheden, mens Retten sidder, en Mand, der har fartet Landet rundt og holdt militære Foredrag, snart i en Egn, snart i en anden, og denne Mand — alle vide sikkert, hvem det er, jeg sigter til —, det er vor højtærede Krigsminister, der gjorde sig berømt sidste Sommer som Foredragsholder i Skytteforeningerne. Havde han blot indskrænket sig til at holde sine Foredrag i Skytteforeningerne, saa kunde vi have fundet os i det. Det er naturligvis ikke behageligt, naar en Mand, der ifølge sit Embede har saa stor Autoritet som den ærede Krigsminister, drager omkring og taler til de unge Mennesker, der ikke ere befæstede og ikke kunne anvende tilbørlig

Kritik over for Ministerens Udtalelser. Det fik endda være med det, men det værste er, at Ministeren ved Siden af sin Tale om at holde Brodden rede, virkelig ved alle Lejligheder søger at hvæsse denne Brod og vise den frem baade for Udland og Indland. Jeg har nævnt, hvorledes Ministeren har været virksom. Det er lykkedes ham at skrue Militærudgifterne til Vejrs med 4—5 Mill. Kr., det er lykkedes at indføre en Række Foranstaltninger, vi aldrig havde tænkt os Muligheden af skulde blive udførte under et Venstreregimente: Bygning af Kasematter, Anlæg af Jernbanespor, Gravning af Brønde i Fæstningen, Opførelsen af Træbarakker paa Charlottenlundfortet. Jeg siger, det er det farlige ved denne Mand, at han ikke alene taler og holder Foredrag, men er den energiske Mand, der forstaar at sætte sin Villie igennem og faa Folketinget til at gaa ind paa de store Bevillinger, han Aar for Aar kræver. Det er det farlige. Hvis alle vilde forholde sig rolige, mens Forsvarskommissionen sidder, da var det ikke saa slemt, saa kunde vi endda med Taalmodighed vente, indtil Arbejdet er afsluttet, men det, at den ledende i alle militære Foranstaltninger udviser en saa stor Energi og Veltalenhed, træffer saa mange Foranstaltninger, siger jeg, er farligt, og derfor vil jeg meget ønske, at Forsvarskommissionen snart maa kunne afslutte sine Forhandlinger, saaledes at der kunde komme til at foreligge et Forslag fra den, og jeg føler mig overbevist om, at det Ønske, jeg her udtaler, deles af den aldeles overvejende Del af den danske Befolkning. Det var disse Udtalelser, som jeg vilde benytte den Lejlighed, der er given ved det stillede Ændringsforslag, til at fremsætte vedrørende Forsvarskommissionen.

Jeg vil saa til Slutning udtale det Haab, at mine Bemærkninger maa have den gavnlige Følge, at Forsvarskommissionen saa snart som muligt vil gøre sine Arbejder færdige.

Krigsministeren (Madsen): Den sidste ærede Taler var ikke fornøjet med, at jeg havde nedskrevet et Par Ord for at være rede til at besvare den Forespørgsel, der var stillet til mig. Jeg synes, det altid er godt, naar man er paa det rene med, hvad man vil sige, og jeg haaber, at den sidste ærede Taler ikke vil være utilfreds med, at jeg paa ny har skrevet ned, hvad jeg skal bruge til at besvare det Spørgsmaal, han stillede til mig. Jeg synes, det